

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 529/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť F. T., K., zastúpeného advokátom JUDr. P. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2011 doručená sťažnosť F. T., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu A. T. a Ing. J. W., obe bytom K. (ďalej len „oprávnené“), z 3. januára 2011 na vykonanie exekúcie je okresným súdom vedené exekučné konanie pod sp. zn. 20 Er 20/2011, v ktorom oprávnené vymáhajú od sťažovateľa splnenie uloženej povinnosti – vypratať nehnuteľnosť.

Sťažovateľ návrhom doručeným okresnému súdu 26. apríla 2011 žiadal o odklad exekúcie z dôvodu, že sa *„bez svojej viny prechodne ocitol v stave, keď neodkladná exekúcia bude mať pre neho nepriaznivé dôsledky“*. Tomuto návrhu okresný súd nevyhovел a uznesením č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011 odklad exekúcie nepovolil.

Podľa názoru sťažovateľa je uznesenie okresného súdu č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011 *„nepreskúmateľné, pre nedostatok dôvodov, je nekonzistentné, absentuje logická väzba medzi zisteniami súdu a závermi, ku ktorým súd dospel a súd narušil rovnosť účastníkov konania.*

Sťažovateľ v návrhu na odklad exekúcie tvrdil a preukázal naplnenie hypotézy právnej normy...

Sťažovateľ v exekučnom konaní tvrdil a preukázal, že sa bez svojej viny ocitol v stave dočasnej práceneschopnosti..., nemá dostatok finančných prostriedkov... výkon exekúcie bude mať pre neho nepriaznivé dôsledky...

Podľa názoru sťažovateľa z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych dôkazov mal súd za preukázané, že sťažovateľ má dostatok majetku na zabezpečenie si bytových potrieb. Súd v napadnutom rozhodnutí len skonštatoval, že takýto záver vyplýva z viacerých dôkazov, súd však neuviedol z akých konkrétnych dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Súd len nepreskúmateľným spôsobom uviedol, že takýto záver vyplýva z viacerých dôkazov. Z odôvodnenia však nie je možné viac zistiť. Sťažovateľ k uvedenému uvádza, že skutočnosť, že sťažovateľ je spoluvlastníkom nehnuteľnosti a vlastníkom nejakých hnutel'ných vecí nemôže sama o sebe viesť k zisteniu, že sťažovateľ má dostatok majetku na to, aby si vedel zabezpečiť ubytovanie. Ako už bolo vyššie uvedené sťažovateľ sa v priaznivej majetkovej situácii nenachádzal a v súčasnosti sa ani nenachádza...

Sťažovateľ je toho názoru, že zistenia súdu sú jednak neúplné a z predmetných zistení nebolo možné prijať taký záver k akému dospel súd v napadnutom rozhodnutí. Zo skutočností, z ktorých vychádzal alebo mohol vychádzať takýto záver nijakým spôsobom nevyplýva a teda rozhodnutie súdu nemá žiaden relevantný argumentačný základ a ako také je svojvoľné. V napadnutom rozhodnutí chýbajú akékoľvek logické úsudky.

Sťažovateľ vidí porušenie rovnosti účastníkov konania v tom, že súd nezaslal sťažovateľovi podanie oprávnených, v ktorom žiadali zamietnuť návrh sťažovateľa na odklad exekúcie. Rovnosť účastníkov exekúcie... bola narušená v tom, že oprávneným bolo umožnené argumentovať vo vzťahu k dôvodom sťažovateľa na odklad exekúcie, kdežto sťažovateľovi takáto možnosť nebola zo strany súdu zabezpečená a teda sťažovateľa nemal možnosť argumentovať proti dôvodom oprávnených, ktoré uviedli na vyvrátenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie. Týmto spôsobom boli podľa názoru sťažovateľa oprávnení zvýhodnení, keďže súd nezabezpečil, aby sťažovateľ mal možnosť argumentovať v rovine polemiky s dôvodmi oprávnených, ktorými spochybňovali dôvodnosť návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie. Inými slovami oprávneným bola takáto možnosť vytvorená (oprávnení mohli reagovať na podanie sťažovateľa), kým sťažovateľovi takáto možnosť vytvorená nebola. Teda sťažovateľ bol v porovnaní s oprávnenými ukrátený. Ak by sťažovateľ takúto možnosť mal, tak by spoľahlivým spôsobom vyvrátil možné predstavy o jeho priaznivých majetkových pomeroch.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa, ktorým je F. T... K., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 20 Er/20/2011 zo dňa 06. 05. 2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 20 Er/20/2011 zo dňa 06. 05. 2011 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Košice I, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. P. S., so sídlom... K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou

vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011 okrem iného vyplýva:

„Dňa 26. 4. 2011 bol doručený súdu návrh povinného na odklad exekúcie zo dňa 4. 3. 2011, ktorý odôvodňuje tým, že sú naplnené všetky predpoklady na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... Povinný je v súčasnosti práceneschopný a nedisponuje dostatkom finančných zdrojov, aby si mohol zabezpečiť iné dočasné ubytovanie. Povinný je samostatne zárobkovo činná osoba, pričom sa prechodne ocitol v stave, kedy jeho náklady spojené s výkonom podnikania prevyšujú jeho príjmy. V dôsledku hospodárskej krízy nastal výrazný pokles príjmov spôsobený poklesom stavebnej činnosti. Povinný nemá iných príbuzných alebo známych, ktorí by mu mohli dočasne poskytnúť ubytovanie alebo finančné zdroje na zabezpečenie iného ubytovania. Povinný zároveň má za to, že odklad exekúcie nebude predstavovať pre oprávnených vážne poškodenie ich práv. Oprávnené v 1. a 2. rade majú v súčasnosti zabezpečené slušné bývanie. Oprávnené môžu kedykoľvek prísť bývať do priestorov rodinného domu, v ktorom sa v súčasnosti zdržiava... Povinný ich nevyučoval z bývania v predmetnom rodinnom dome. Na základe uvedeného povinný žiada súd, aby povolil odklad exekúcie do 31. 12. 2011.

Súdny exekútor umožnil oprávneným v 1. a 2. rade, aby sa vyjadrili ku skutočnostiam uvádzaným povinným v návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 4. 3. 2011. Dňa 20. 4. 2011 bolo osobne doručené vyjadrenie oprávnených v 1. a 2. rade zo dňa 20. 4. 2011, v ktorom uviedli, že nesúhlasia z odkladom exekúcie a žiadajú súd, aby návrh povinného v celom rozsahu zamietol, nakoľko podľa nich nie sú splnené všetky podmienky pre odklad exekúcie. Povinný totiž doložil k svojmu návrhu aj potvrdenie o pracovnej neschopnosti a daňové priznania, ale povinný neuviedol ďalšie majetkové pomery. Povinný je, spolu so svojou bývalou manželkou, bezpodielovým spoluvlastníkom podielu o veľkosti 1/2 na

nehnutelnosti, nachádzajúcej sa na parc. č... o výmere 334 m², na... ulici v K., vedenú v LV č... Povinnému nič nebránilo vysporiadať BSM predajom svojho podielu na uvedenej nehnuteľnosti a získať tak finančné prostriedky na vyriešenie svojej bytovej otázky. Už v minulosti oprávnení v 1. a 2. rade žiadali od povinného vydať bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady za užívanie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, pretože sú obidve spolu s ich matkou odkázané od apríla 1998, kedy boli nútené opustiť predmetnú nehnuteľnosť, na bývanie v prenajatých bytoch, za ktoré musia platiť nájomné, pričom nemôžu bývať v nehnuteľnosti, ktorú ku dnešnému dňu užíva povinný, pričom nerešpektuje právoplatné rozhodnutie súdu a obštrukciami sa snaží tento stav predlžovať. Navyiac v r. 2010 sa oprávnené v 2. rade spolu so svojou maloletou dcérou vrátila na Slovensko, kde žije ku dnešnému dňu, preto je pre ňu bytostne dôležité vyriešiť bytovú otázku.

Podľa § 56 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)... na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 Exekučného poriadku).

Po preskúmaní spisového materiálu a oboznámení sa s obsahom návrhu na odklad exekúcie, súd dospel k záveru, že je neopodstatnený, povinný nepreukázal existenciu žiadneho zákonného dôvodu na povolenie odkladu exekúcie, ani na jej zastavenie, a pre ktorý je potrebné povoliť odklad exekúcie.

Podľa § 38 ods. 2 Exekučného poriadku, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.

Exekučným titulom - uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 24. 4. 2009, sp. zn. 38 C/204/2007-120, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. 3. 2010, sp. zn. 4 Co/111/2009-166, bola povinnému uložená povinnosť vypratať nehnuteľnosť zapísanú v katastri nehnuteľnosti v LV č..., ako rodinný dom sup. č..., postavený na parc. č... I a pozemky na parc. č... o výmere 87 m², ako zastavané plochy a nádvoria, parc. č... o

výmere 284 m², ako záhrady. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 5. 2010 a do 60 dní mal nehnuteľnosť vypratať do 10. 7. 2010. Vzhľadom na to, že tak povinný neurobil, podali oprávnení v 1. a 2. rade návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti.

Ako vyplýva z exekučného spisu č. EX 2/2011, súdny exekútor pri šetrení majetkových pomerov zistil, že povinný poberá starobný dôchodok vo výške 498,40 € (č. l. 51, ako odpoveď Sociálnej poisťovne na žiadosť súdneho exekútora o poskytnutie súčinnosti) a okrem toho je povinný podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v podiele 1/2, nachádzajúcej sa na parc. č... o výmere 334 m², vedenú v LV č. 10567. Súdny exekútor taktiež zistil, že povinný je vlastníkom viacerých motorových vozidiel.

Na základe vyššie uvedených skutočností, súd dospel k záveru, že na povolenie odkladu nie sú splnené všetky zákonné podmienky, ktoré požaduje Exekučný poriadok v ust. § 56 ods. 1. Je potrebné zdôrazniť, že súd môže povoliť odklad exekúcie iba v prípade, ak sa fyzická osoba ocitla bez svojej viny a prechodne v zlej sociálnej situácii, pričom nepriaznivé postavenie povinného musí byť dočasné, teda musí byť predpoklad že nejde o trvalé nepriaznivú situáciu. Ďalšou podmienkou je, že u povinného ide o takú situáciu, kedy by neodkladná situácia spôsobila povinnému alebo jeho rodine zvlášť nepriaznivé následky. Nepriaznivé následky sa posudzujú, v pomere k ostatným predpokladom, t. j. o nepriaznivé následky nejde, ak by rovnaké následky postihli povinného aj vtedy, ak by exekúcia na jeho majetok nebola vedená. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto prípade povinný sa neocitol prechodne v zlej sociálnej situácii bez svojho zavinenia, ak dobrovoľne a v lehote na to určenej, neplnil to, k čomu bol zaviazaný a jeho postavenie, ktoré uviedol v návrhu na odklad exekúcie, by bolo obdobné aj vtedy, ak by oprávnení v 1. a 2. rade nepodali návrh na vykonanie exekúcie. Napokon na základe viacerých dôkazov bolo preukázané, že povinný má dostatok majetku na to, aby si vedel zabezpečiť ubytovanie, preto jeho návrhu na odklad exekúcie nevyhovelo pre jeho nedôvodnosť.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, prečo odklad exekúcie nepovolil, a tento svoj záver oprel o zistené skutočnosti, ktoré v rozhodnutí konkretizoval a na ktoré aplikoval príslušné zákonné ustanovenia citované v odôvodnení rozhodnutia.

Podstatu žiadosti sťažovateľa o odklad exekúcie tvorila skutočnosť, že si nemohol z ním uvedených dôvodov zabezpečiť iné ubytovanie, a teda nemohol vypratať nehnuteľnosť, na ktorú sa vzťahoval exekučný titul. Okresný súd opísal zistené majetkové pomery sťažovateľa – jeho príjmy, vlastníctvo hnutel'ných a nehnuteľných vecí a na základe toho považoval za preukázané, že sťažovateľ má dostatok majetku na to, aby si ubytovanie vedel zabezpečiť, a tým naplniť cieľ sledovaný exekučným titulom.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty relevantné na rozhodnutie o (ne)povolení odkladu exekúcie. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem okresným súdom za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov okresného súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecnezáväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad dotknutých právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov. Závery okresného súdu, pokiaľ ide o existenciu dôvodov na povolenie odkladu exekúcie, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom okresného súdu týkajúcim sa existencie dôvodov na povolenie odkladu exekúcie. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o porušení rovnosti účastníkov konania v súvislosti s nezaslaním mu vyjadrenia oprávnených k jeho návrhu na odklad exekúcie, ústavný súd uvádza, že právo na spravodlivé súdne konanie v sebe zahŕňa aj princíp rovnosti zbraní (napr. rozhodnutie vo veci Monnel a Morris c. Spojené kráľovstvo z 2. marca 1987, séria A, č. 115, s. 23, § 62), princíp kontradiktórneho prerokovania veci (rozhodnutie vo veci Mantovanelli c. Francúzsko z 28. apríla 1991, séria A, č. 211, s. 27, § 67), právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (rozhodnutie vo veci Van de Hurk c. Holandsko z 30. novembra 1987, séria A, č. 127-B, s. 35, § 53) a právo byť prítomný na konaní a osobne sa vyjadriť k svojej záležitosti. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).

Ústavný súd považuje pre posúdenie oprávnenosti podanej sťažnosti v tejto časti za právne významnú aj tú skutočnosť, že vo vyjadrení oprávnených k podanému návrhu (ako to vyplýva z citovanej časti rozhodnutia okresného súdu) neboli uvedené také skutočnosti, ktoré by mali zásadný vplyv na ustálenie skutkového stavu rozhodného pre rozhodnutie okresného súdu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že síce okresný súd

prihliadol pri vyvodení záveru o nesplnení podmienok na povolenie odkladu exekúcie aj na skutočnosť uvádzanú vo vyjadrení oprávnených (podielové vlastníctvo k nehnuteľnosti), avšak táto nebola jedinou rozhodujúcou, pretože zo zistení exekútora vyplývali aj ďalšie, pre rozhodnutie podstatné skutočnosti (poberanie dôchodku a vlastníctvo motorových vozidiel). Na tomto mieste ústavný súd tiež podotýka, že kontradiktórnosť konania nepredstavuje povinnosť konajúceho súdu zasielať stranám každé vyjadrenie protistrany, a zvlášť keď rozhoduje bez nariadenia pojednávania. Ak by sme pripustili opačný výklad, teda stanovenie povinnosti súdu oboznámiť druhú stranu s každým podaním bez ohľadu na jeho relevanciu, ad absurdum by mohlo dôjsť k nekonečnému reťazovitému zasielaniu vzájomných stanovísk. Konajúci súd musí prihliadať aj na ústavou a dohovorom garantovaný princíp hospodárnosti a rýchlosti konania. Ústavný súd zdôrazňuje, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie argumentmi, ktoré boli (mohli byť) sťažovateľovi známe.

Nad rámec ústavný súd podotýka, že okresný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa vychádzal zo zistení uvedených v exekučnom spise sp. zn. EX 2/2011 vedenom súdnym exekútorom. Rovnako návrh sťažovateľa na odklad exekúcie na vyjadrenie oprávneným zasielal súdny exekútor. Proti nemu však sťažnosť sťažovateľa nesmeruje. Okresný súd pritom rozhodoval na základe tých skutočností, ktoré vyplývali z exekučného spisu.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 20 Er 20/2011-24 zo 6. mája 2011, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o jeho ďalších požiadavkách (zrušiť napadnuté rozhodnutie okresného súdu, vrátiť mu vec na ďalšie konanie a priznať trovy právneho zastúpenia) je podmienené vyslovením porušenia

základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito požiadavkami zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011